

Zalán Tibor

A HETEDIK ÉJSZAKÁN

Szulamit megérzi közelednek Ketten vannak
A kés csak az utazás kezdete A másik a
megelőző zuhanásért felel A teste még
gyermek De felnőtt benne a gyönyör A pusztulás
nem vesz rajta erőt Az idő szél Széthordja a
csontokat Csak neki ne essék baja Könyörög
Ne nézz hát utánam szerelmem Ködbe lép ki él

Ködbe lép ki él Ne nézz hát utánam szerelmem
Könyörgök Csak neked ne essék bajod Csontokat
szór szét az idő szele A pusztulás erőt vesz
rajtunk Hiába nőtt fel gyermekben a gyönyör A
testem most meg kell állítsa a zuhanásodat
A kés csak egy végtelen utazás kezdetéhez
old el Ketten vagyunk királyom És én indulok

A SEMMI ÜNNEPE

Más nyelven beszéltek Ünnepeztették magukat
Tűnődött Kívül rekedt a virágtengeren Bár
kedvesek voltak idegenek maradtak Fönt a
tető fölött narancsok égtek Közéjük vágott
a tapsos mandarinok közül Itt sem találta
meg a nyugalmát Egyszer elhagyta és már soha
nem lelheti meg Idegen idegenek között

Idegenek között az idegent nem leli meg
Egyszer elmaradt a nyugalomtól és már soha
Tapsos mandarinok egyikét sem találja el

Közéjük vágott Az égen narancsok lángoltak
A tetőn régi szeretői kuporogtak A
virágtengerek visszaküldték őket halottan
Megünnepelni a semmit Más nyelvtől ragadtak

SÁRGA VARJÚ

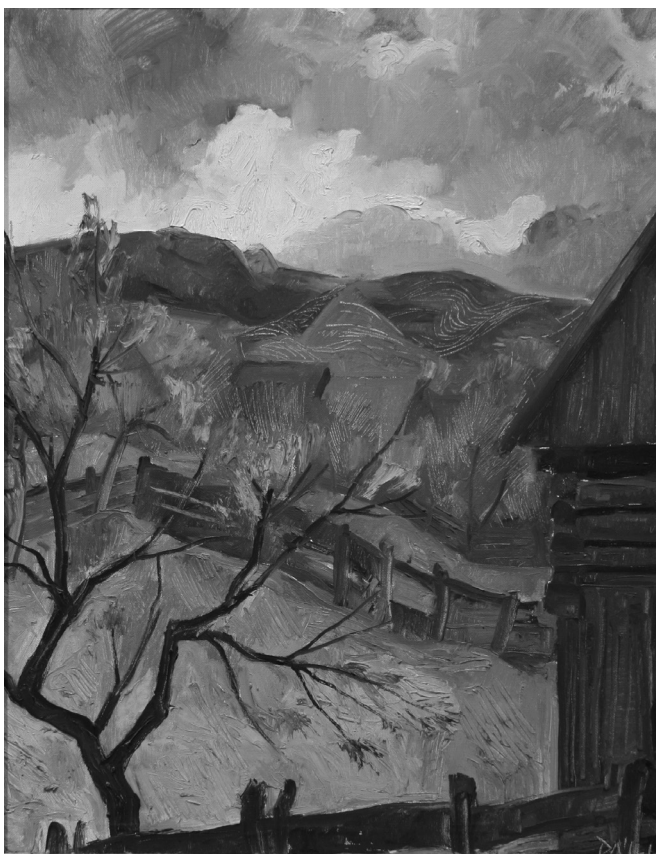
Így lesz hogy nem tudja hol van Az őszült lombokon
komoran ül a köd Sárga varjúként bukdácsol
a délutáni nap Lehetne Amerika vagy
lehetne Szöul Lehetne Dante poklában is
Az már a saját életétől lesz idegenné
akit a szeretet sért és sebez Az ilyennek
kell átzuhanni a fényes semmi délutánon

Semmilyen délutánba nem zuhan bele Ilyen
szeretet nincs A szeretet sért és sebez mondja
Ezért lesz a saját életében is idegen
Lehetne füst Dante poklában Vagy akár Soeul
Amerikában gyúrték le beteg délutánok
A varjúsárga nap rácsain megül a köd Már
nem tudhatja hol van Együtt őszül a látvánnyal

HOMÁLYBAN

Tükör által élesen Nézi és beleborzong
Kint szikrázik az októberi tiszta ég Lehet
eltévedt falevél akadt a hajába Merthogy
lehet romantikus Szabad akár a tenger Épp
sirályokat okád a horizontra Leégtek
a kis rőzsedalok a tükör túlfelén Pernye
száll Magát az ember másokban meg ne alázza

Másokat az ember magában ne alázza
Tülekedés a tükör túlfelén Rózsapernye
szítál a horizont felől Tengert okádnak a
porcukorba mártott sirályok Lehetne akár
romantikus is a kép De nem Száraz falevél
akadt föl a hajában Odafent szikrázik az
október Homályos tükörben boldogtalanul

Október